

Arrest

nr. 307 464 van 29 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat B. DE SCHUTTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 28 januari 2018 en verzoekt op 2 februari 2018 om internationale bescherming.

Op 10 juli 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 30 juni 2020 wordt verzoeker veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg te Leuven tot een effectieve gevangenisstraf van 40 maanden en een geldboete van 8000 euro wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen met verzwarende omstandigheden.

Op 10 augustus 2020 ontvangt het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) een brief *d.d.* 24 juli 2020 waarin de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal verzoekt om de mogelijkheid van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 25 maart 2021 wordt verzoeker gehoord bij het commissariaat-generaal om hem de gelegenheid te geven om te reageren op de mogelijke herziening van zijn subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 29 november 2021 trekt de commissaris-generaal deze beslissing in, waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep bij arrest nr. X van 3 december 2021 verwerpt bij gebrek aan voorwerp.

Op 20 juli 2023 gaat de commissaris-generaal opnieuw over tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 juli 2023 aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische Afghaan van Pashtounse origine te zijn, geboren in het dorp Bala Durie, gelegen in het district Pul-e Khumri, provincie Baghlan. Uw vader, moeder en jongere broer verblijven in uw ouderlijk huis in het dorp Bala Durie. Volgens uw verklaringen zouden de taliban uw vader drie keer over u hebben aangesproken. Ze wilden dat u met hen zou samenwerken. Uw vader zou niet op het verzoek van de taliban zijn ingegaan. Nog volgens uw verklaringen zouden de taliban zo'n twee of drie maanden na hun eerste benadering naar uw ouderlijk huis zijn getrokken. Ze zouden tegen uw vader hebben gezegd dat u met hen het pad van de jihad zou moeten volgen. Ook zouden ze u hebben geslagen en vervolgens mee hebben gesleept. Na een tussenkomst van uw moeder zouden de taliban er mee hebben ingestemd dat u nog één nacht thuis zou mogen blijven en dat u zich de volgende dag bij de taliban zou melden. Diezelfde nacht nog, in qaws 1396 (Gregoriaanse kalender (GK) 22 november-21 december 2017), zou u vanaf uw ouderlijk huis zijn vertrokken uit Afghanistan.

U kwam op 28 januari 2018 aan in België en diende op 2 februari 2018 een verzoek tot internationale bescherming in. Op 11 juli 2018 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. De vluchtelingenstatus werd u geweigerd omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Op 30 juni 2020 werd u door de Correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 40 maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen met verzwarende omstandigheden.

Op 10 augustus 2020 ontving het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) van de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie een brief waarin deze de commissaris-generaal verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Met het oog op een eventuele herevaluatie van uw beschermingsstatus, werd u op 25 maart 2021 gehoord op het CGVS, waarbij u de mogelijkheid geboden werd de redenen voor te leggen waarom u de subsidiaire beschermingsstatus dient te behouden. U stelt lessen te volgen, u bent ingeschreven voor een opleiding en u geeft aan dat u nu het normale leven volgt. U stelt dat u een fout heeft begaan omdat u met verkeerde mensen op het slechte pad bent geraakt. U begon drugs te gebruiken maar u bent er ondertussen mee gestopt en u heeft nu een rustig leven in Brussel. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan de taliban omwille van de problemen die u in uw asielaanvraag heeft uiteengezet. Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw huurcontract, een inschrijvingsbewijs Nederlandse les, een aanwezigheidsattest Nederlandse les, een brief van het leercentrum, een attest van uw leefloon, een aanwezigheidsattest van het OCMW, een attest over uw vrijlating uit de gevangenis, een attest van de VDAB, een betaalbericht, een deelcertificaat Nederlands en een begeleidingsattest Minor Ndako.

Op 3 augustus 2021 nam het CGVS een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende beroep in tegen die beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 29 november 2021 trok het CGVS de genomen beslissing terug in.

B. Motivering

Op 11 juli 2018 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door uw herkomst uit het district Pul-e Khumri van de provincie Baghlan, alwaar een reëel risico bestond van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict; uw hoedanigheid van burger; en het tekort aan

bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Correctionele rechtbank te Leuven van 30 juni 2020. Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 40 maanden wegens inbreuken op de drugswetgeving, namelijk de verkoop en het bezit van verdovende middelen (cannabis, cocaïne en MDMA (XTC)) onder de verzwarende omstandigheid de feiten te hebben gepleegd ten aanzien van minderjarigen boven de volle leeftijd van 16 jaar en de feiten te hebben gepleegd als een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Uit het strafonderzoek is gebleken dat u zich gedurende een lange periode actief bezighield met de verkoop van verdovende middelen, met name cannabis en cocaïne, en voorts in het bezit was van een onbepaalde hoeveelheid cannabis, cocaïne en MDMA (XTC) in de periode van 1 januari 2019 tot en met 26 juli 2019.

Wat de straftoemeting betreft, stelt de rechtbank vooreerst algemeen vast dat drugs een ernstige bedreiging vormen voor de gezondheid en de veiligheid binnen de samenleving, hetgeen ook geldt voor de zogenaamde softdrugs, waartoe cannabis behoort. De rechtbank oordeelt dat de feiten bijzonder ernstig zijn en niet kunnen worden getolereerd. De strafrechter stelt: "De door beklaagden gevoerde handel in drugs brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van hun afnemers ernstig in gevaar. De beklaagden dienen te beseffen dat zij door de verkoop van verdovende middelen hebben bijgedragen tot het creëren en/of in stand houden van een verslaving, hetgeen vele levens verwoest en direct en indirect mee aan de basis ligt van vele vormen van criminaliteit. De handel en het gebruik van drugs doen tevens afbreuk aan de openbare rust en de veiligheid binnen de samenleving doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. De beklaagden lieten zich louter omwille van het snel en gemakkelijk geldgewin in met het verhandelen van drugs, wat wijst op een laakbare ingesteldheid en een manifest gebrek aan normbesef." (zie vonnis van 30 juni 2020, p. 41).

Bij het bepalen van een passende bestraffing houdt de rechtbank rekening met (i) de aard en de ernst van de feiten, (ii) de persoonlijkheid en het strafverleden van elke beklaagde, (iii) de specifieke aard van de verhandelde drugs, en (iv) de grote schaal van de gevoerde handel en met het in hoge mate georganiseerd karakter ervan.

Wat u betreft stelt de rechtbank vast dat u gedurende een lange periode verdovende middelen, zowel cannabis als cocaïne, heeft verkocht in het kader van een vereniging en er ook geen problemen mee had de verslaving van minderjarigen in stand te houden. Ondanks uw blanco strafblad is de rechtbank van oordeel dat een strenge bestraffing zich opdringt en enkel een effectieve hoofdgevangenisstraf van 40 maanden en een geldboete van 8.000 euro van aard zijn om u het ontoelaatbare van uw handelen te doen inzien en herhaling te voorkomen (zie vonnis van 30 juni 2020, p. 44 en 57).

Uit de motivering en de strafmaat van het voormelde vonnis blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 25.03.2021 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

U geeft toe dat u een fout heeft begaan, maar dat u het nooit meer zal herhalen. U had geen familie in België en bent daardoor met verkeerde mensen het slechte pad beginnen volgen (CGVS, p. 3). U stelt dat u door uw gevangenisstraf beseft heeft dat u bezig was met slechte zaken en u besloten heeft om sindsdien een goede persoon te blijven (CGVS, p. 6). Uit het vonnis blijkt echter niet dat u een eenmalige fout heeft begaan, maar over een periode van een half jaar criminele feiten heeft gepleegd. Dienaangaande wordt nog opgemerkt dat uw bewering dat u spijt heeft van uw handelswijze hoe dan ook geen afbreuk doet aan het feit dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Betreffende uw verklaarde goede integratie in België (CGVS dd. 25.03.2021, p. 2-3) – welke u tracht te staven aan de hand van verschillende documenten, namelijk uw huurcontract, een inschrijvingsbewijs Nederlandse les, een aanwezigheidsattest Nederlandse les, een brief van het leercentrum, een attest van uw leefloon, een aanwezigheidsattest van het OCMW, een attest over uw vrijlating uit de gevangenis, een attest van de VDAB, een betaalbericht, een deelcertificaat Nederlands en een begeleidingsattest Minor Ndako – dient opgemerkt dat deze evenmin afbreuk doet aan de vaststelling dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. Ook de stukken over uw integratie die door uw advocaat werden toegevoegd aan het verzoekschrift dat u indiende bij de RvV in het kader van uw beroepsprocedure, met name een arbeidsovereenkomst, een attest van het OCMW over een tewerkstelling, een getuigenverklaring van A. V. L., een inschrijvingsbewijs van een school, een attest van vrijwilligerswerk, een certificaat van een opleiding, een attest van het OCMW over taallessen, en attesten van Actiris en JES over uw zoektocht naar werk doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor vervolging door de Taliban moet worden gesteld dat in het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd geconcludeerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweringen in dit verband. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen over feiten die zich in het verlengde hiervan kunnen voordoen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er moet vooreerst worden beklemtoond dat u op 11 juli 2018 de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan de door u aangehaalde asielmotieven. Verder zijn geen elementen voorhanden waaruit moet blijken dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 Vw. bestaat.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De vastgestelde daling van

het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40) is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd onttrokken, de subsidiaire

bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City,**

Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Rekening houdend met het geheel van voorgaande vaststellingen, is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

*Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 49/2, § 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in samenhang met het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker citeert artikel 49/2, § 4, van de Vreemdelingenwet, dat de procedure bepaalt die de verwerende partij moet volgen om over te gaan tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker geeft aan dat de minister of diens gemachtigde te allen tijde aan de verwerende partij kan vragen over te gaan tot intrekking op basis van een veroordeling voor het plegen van een ernstig misdrijf, maar dat de minister of diens gemachtigde daartoe wel 'onverwijld' elk element in zijn bezit daarover aan de verwerende partij moet overmaken. Verzoeker betoogt dat de in kennis stelling van de verwerende partij van het vonnis waarin hij werd veroordeeld niet in het administratief dossier terug te vinden is, waardoor het onmogelijk is na te gaan of de minister of diens gemachtigde de vraag om over te gaan tot intrekking inderdaad heeft gesteld aan de verwerende partij, laat staan dat het mogelijk is na te gaan of dit 'onverwijld' is gebeurd. Daarnaast hekelt verzoeker dat de bestreden beslissing werd genomen buiten de termijn van zestig werkdagen nadat de verwerende partij in kennis is gesteld van de elementen die een intrekking kunnen rechtvaardigen, zoals vermeld in artikel 48/2, § 4, van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker werd deze termijn van zestig werkdagen manifest overschreden. Zelfs indien zou geoordeeld worden dat het om een termijn van orde gaat, dan nog moet volgens verzoeker worden gewezen op het extreem laattijdig karakter van de bestreden beslissing, hetzij meer dan drie jaar na de veroordeling en net geen drie jaar na de door de verwerende partij geponeerde datum van in kennis stelling hiervan. Door zo extreem buiten termijn over te gaan tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, heeft de verwerende partij luidens het verzoekschrift het legitiem vertrouwen van verzoeker geschonden, waardoor er sprake is van een schending van het vertrouwensbeginsel en wat noopt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 55/5/1, § 2, van de Vreemdelingenwet. Hij citeert dit artikel, alsook artikel 54/4 van de Vreemdelingenwet en verwijst naar de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoering van laatstgenoemd artikel. Hij somt verschillende criteria op die gebruikt kunnen worden bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder de aard van de daad, de straf, de werkelijke schade en de toegepaste procedureregels.

Verzoeker is van mening dat hij zich niet schuldig heeft gemaakt aan een ernstig misdrijf in de zin van artikel 54/4, c), van de Vreemdelingenwet en licht dit omstandig als volgt toe:

"In casu is verzoeker veroordeeld voor de verkoop van verdovende middelen, met name cannabis en cocaïne, onder meer aan minderjarigen van boven de leeftijd van 16 jaar, en voor het bezit van XTC.

Zorgvuldige lezing van het vonnis van de correctionele rechtbank Leuven leert:

- Dat verzoeker voorafgaand aan de feiten een blanco strafblad had

- Dat het gaat om feiten die zich afspeelde in een relatief beperkt periode (alle feiten tussen 01.01.2019 en 26.07.2019)
- Verzoeker zelf bekend heeft dat hij cannabis en XTC gebruikte en cannabis verkocht om zijn eigen gebruik te kunnen financieren (blz. 29-31 vonnis)
- Dat bij een huiszoeking inderdaad een reeks klaargemaakte gebruikershoeveelheden cannabis werden aangetroffen bij hem thuis;
- Dat hij niet bekend heeft cocaïne te hebben verkocht en dat hij veroordeeld is op basis van één enkele getuigenverklaring van een zekere M. K. (blz. 29-31 vonnis)
- Dat er sprake is van verzwarende omstandigheden omdat hij cannabis verkocht aan twee minderjarigen (blz. 7, 9, 21 en 29 vonnis). Dit moet enigszins gerelativeerd worden aangezien het gaat om minderjarigen van boven de 16 jaar, van wie 7 verzoeker moeilijk de exacte leeftijd kon inschatten. Hij is niet veroordeeld voor verkoop van drugs aan andere minderjarigen, laat staan aan minderjarigen onder de 16 jaar zoals verschillende andere beklaagden - Dat hij geen XTC heeft verkocht doch enkel zelf heeft gebruikt (blz. 30-31 vonnis); - De onmiddellijke aanhouding van verzoeker bij de uitspraak van de straf niet werd bevolen (blz. 63 vonnis), hoewel verzoeker op dat ogenblik aanwezig was, hetgeen wijst op het feit dat de feiten door de rechtbank niet dermate ernstig bevonden werden dat de onmiddellijke aanhouding zich opdrong, in tegenstelling tot drie andere beklaagden ten aanzien van wie de onmiddellijke aanhouding wél werd bevolen.

Verzoeker werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 40 maanden en een geldboete van 1.000 EURO, met opdecimen verhoogd tot 8.000 EURO.

Verzoeker liet tijdens de behandeling verstek gaan. Noch hijzelf, noch een advocaat namens hem waren aanwezig om zijn verdediging op te nemen. Verzoeker houdt voet bij stuk dat hij nooit cocaïne heeft verkocht en dat de getuigenis op dat vlak tegen hem onterecht is. Een advocaat had dit standpunt namens hem wellicht kunnen hardmaken, en in dat geval was het vonnis milder geweest voor verzoeker.

Het klopt uiteraard dat verzoeker maar aanwezig had moeten zijn, en zelf de kans gemist heeft om zijn verdediging te voeren op de plaats waar het hoorde. Toch hoort hier enige kanttenuing bij. Verzoeker is in België aangekomen begin 2018 en het gevoerde onderzoek dateert van amper anderhalf jaar later. Verzoeker heeft in die tijd de briefwisseling met oproepingen voor de rechtbank niet goed begrepen en heeft niet beseft dat hij terecht moest staan, omdat hij nog nauwelijks Nederlands kende. Om dezelfde reden heeft hij ook geen hoger beroep aangetekend tegen het vonnis, spijts de strenge bestraffing die hem ten dele is gevallen.

3.

Op basis van deze elementen kan een evaluatie van de ernst van het misdrijf worden gemaakt.

Welnu, voor wat betreft het eerste criterium, de aard van de daad, wijst verzoeker er op dat er in het vonnis van de correctionele rechtbank geen aanwijzingen te lezen zijn dat verzoeker gewelddadig te werk ging, personen bedreigde, of op welke wijze ook onder druk zette. Er zijn geen wapens gebruikt noch aangetroffen. Het gaat louter om het bezit en de verkoop van verboden verdovende middelen. Verzoeker was zelf gebruiker, en verklaarde dat hij ook drugs verkocht om zo zijn eigen gebruik te kunnen financieren. Dit is een stelling die niet in vraag wordt gesteld door de rechtbank, maar integendeel door de rechtbank wordt bevestigd. Het vermogensrechtelijk voordeel van verzoeker was dan ook beperkt omdat hij zelf een verslaving had.

Verzoeker wijst er op dat hij ten tijde van de feiten nog maar een jaar in België was, hier geen netwerk wist op te bouwen, en daardoor bleef hangen in het milieu van een aantal Afghaanse jongeren die hij tijdens de procedure had leren kennen. Hij was nog zeer jong en vereenzaamd. In België heeft hij geen familie of mensen die hij al kende van in Afghanistan. Dit alles heeft mee de stap naar deze drugsfeiten veroorzaakt. Verzoeker wijst er tot slot nogmaals op dat hij voorafgaand aan het vonnis van de correctionele rechtbank een blanco strafblad had.

Voor wat betreft de straf zelf: verzoeker werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 40 maanden en een geldboete van 1.000 EURO, vermeerderd met opdecimen. Het valt bij de lezing van het vonnis op dat 40 maanden gevangenisstraf de standaardstrafmaat leek voor de rechtbank: ook de eerste, de vijfde, de zesde, de achtste en de negende beklaagde krijgen een even lange gevangenisstraf, een vijftal andere beklaagden wordt veroordeeld tot nog zwaardere gevangenisstraffen van 4 jaar.

De correctionele rechtbank heeft dan ook relatief strenge straffen uitgesproken, maar nog steeds ligt dit ver onder de maximumstraf van 5 jaar gevangenisstraf die ingevolge artikel 2, 2° van de wet van 21.02.1921 kan worden opgelegd.

Verzoeker herhaalt in dit verband dat hij veroordeeld werd bij verstek, in tegenstelling tot alle 12 medebeklaagden, waardoor hij wellicht de kans heeft gemist om een mildere straf te krijgen.

Hij wijst er voorts op dat de onmiddellijke aanhouding niet werd bevolen ten aanzien van hem. Verzoeker wijst er tenslotte op dat hij zeven maanden in de gevangenis van Leuven-Centraal heeft verbleven, waarna hij in voorlopige vrijheid werd gesteld. Dit is een element waaruit blijkt dat een lange effectieve bestraffing van

verzoeker niet opportuun werd geacht. Bovendien is er nadien geen nood gebleken om verzoeker opnieuw op te pakken, hetgeen er op wijst dat hij de voorwaarden voor deze vroegere vrijlating correct heeft opgevolgd.

Voor wat betreft de werkelijke schade die verzoeker heeft toegebracht, dient het vonnis van de correctionele rechtbank ook met nuance te worden gelezen. Verzoeker was in de eerste plaats zelf gebruiker, en bracht de schade die XTC en cannabis teweegbrengen in de eerste plaats aan zichzelf toe. Om de kosten daarvan te kunnen betalen verkocht hij cannabis. In het vonnis is er sprake van 11 personen aan wie hij verkocht heeft (tenlastelegging C7 en C8 op blz. 78, tenlastelegging D7 en D8 op blz. 9-10, tenlastelegging E4 op blz. 11, tenlastelegging F4 op blz. 13). Twee van de afnemers waren minderjarig maar wel ouder dan zestien jaar. Het is onduidelijk of verzoeker hiervan op de hoogte was, of zelfs maar kon zijn, het vonnis maakt dit niet duidelijk.

De rechtbank wees op het georganiseerd karakter van de feiten en weerhield daarom de verzwarende omstandigheid van de vereniging. Doch iemand die aan 11 personen verkocht lijkt geen grote drugstrafikant te zijn, maar inderdaad dit louter te doen om zijn eigen gebruik te kunnen financieren. De omvang van de door hem gepleegde feiten lijkt daardoor 9 relatief beperkt te zijn. Verzoeker herhaalt ook dat er slechts één getuige stelt dat hij ook betrokken was bij de verkoop van cocaïne, maar dat er voor de rest daaromtrent geen aanwijzingen waren. Hij had dit wellicht succesvol kunnen weerleggen indien hij zich had laten vertegenwoordigen tijdens de behandeling van de zaak bij de correctionele rechtbank.

De toegepaste procedureregels: dit lijkt een nogal abstract criterium. In elk geval is het zo dat het misdrijf naar Belgisch strafrecht gekwalificeerd wordt als wanbedrijf, en dus zwaarder dan een overtreding maar als lichter wordt beschouwd dan een misdaad.

Op basis van al deze elementen lijkt te kunnen worden geconcludeerd dat verzoeker zich niet schuldig maakte aan een ernstig misdrijf in de zin van art. 54/4, c) Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst in dit verband naar een min of meer gelijkaardige zaak waarin uw Raad ook besliste om de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te herroepen. Na evaluatie van de hierboven vermelde criteria, motiveerde uw Raad in het arrest 216.509:

(...)

Behalve het gegeven dat verzoeker inderdaad tot een strengere straf werd veroordeeld, lijkt de zaak voor het overige heel verwant aan de zaak van verzoeker in casu.

Verzoeker vordert dan ook dat de bestreden beslissing wordt hervormd, en dat voor recht wordt gezegd dat verzoeker zijn status van subsidiaire bescherming kan behouden.”

Ten overvloede wijst verzoeker erop dat hij zich na zijn vrijlating uit de gevangenis volledig herpakt heeft. Hij heeft gebroken met zijn medebeklaagden, is intensief Nederlands beginnen leren, laat zich vrijwillig begeleiden door Minor Ndako en heeft een tijdlang gewerkt. Verzoeker voegt ter staving meerdere stukken toe, die hij toelicht.

2.1.3. In een derde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarin hij nader ingaat op het risico bij terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van gepercipieerde verwestering in zijn hoofdte, de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

2.1.4. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en voor recht te zeggen dat hij de subsidiaire bescherming behoudt en in meest ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal met het oog op aanvullend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter ondersteuning van zijn betoog voegt verzoeker volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- attesten en steunbrieven (stuk 3);
- attest inburgering (stuk 4);
- taalcertificaten Nederlands (stuk 5);
- arbeidscontract en loonfiches 2021-2022 (stuk 6).

2.2.2. Op 22 april 2024 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023.
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023.

2.2.3. Op 23 april 2024 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een eerste aanvullende nota over, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- attest van gevangenschap van 9 april 2024 (stuk 1);
- e-mail van 10 april 2024 van de justitieassistent van verzoeker aan de advocaat van verzoeker (stuk 2);
- brief van M. M., buddy, van 23 augustus 2023 (stuk 3);
- brief van C. B., buddy, van 20 januari 2024 (stuk 4);
- brief van S. V., looptrainer bij de vzw M. N., van 08 april 2024 (stuk 5);
- begeleidingsattest door de vzw M. N., opgemaakt op 21 april 2024 (stuk 6);
- brief van M. N. S. van 21 april 2024 (stuk 7);
- brief van A. V. L., sociaal werker bij “K. D. M.” van 22 april 2024 (stuk 8);
- brief van oud magistraat L. V. A. (stuk 9);
- attest van Centrum voor Volwassenenonderwijs Heverlee van 18 april 2024 (stuk 10);
- attest begeleiding door de organisatie J. Brussel van augustus 2021 (stuk 12);
- attest van vergoeding voor vrijwilligerswerk in juli 2022 (stuk 13);
- vrijwilligersovereenkomst bij de A. Brussel in augustus 2021 (stuk 14);
- attest deelname project ‘Digitaal uitgerust’ in augustus 2021 (stuk 15);
- attest vrijwilligerswerk van verzoeker in september 2021 bij de vzw G. A. (stuk 16).

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvullende nota over, met daarbij gevolgd volgend stuk, dat als stuk 11 bij de eerste aanvullende nota niet was toegevoegd:

- attest van zijn begeleidster R. van vzw E. van 22 april 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :
1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”*

Artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.3.3. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat verzoeker een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet gepleegd heeft.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...) 6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

[...]

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 19, tweede en derde lid, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU). Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU, dat bepaalt dat een onderdaan van een derde land of staatloze van de subsidiaire bescherming wordt uitgesloten wanneer er ‘ernstige redenen’ zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd.

Het begrip “*ernstig misdrijf*” wordt in de richtlijn 2011/95/EU niet gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 33). In zijn arrest *Shajin Ahmed* stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (*ibid.*, § 45). De in artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (*ibid.*, §§ 46- 47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (*ibid.*, §§ 43-47 en 51). Verder heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Uit de rechtspraak en het EASO-rapport inzake uitsluiting (EASO: “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*”, januari 2016) blijkt dat het ‘ernstig’ karakter van het misdrijf, dat desgevallend aanleiding kan geven tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgte strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, § 56). Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés*, uitgegeven door het UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109) en zoals ook in het verzoekschrift wordt aangegeven.

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., punt 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Te dezen is de commissaris-generaal van oordeel dat de aan verzoeker op 10 juli 2018 toegekende subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, van de Vreemdelingenwet dient te worden ingetrokken. Hij motiveert dit in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze als volgt:

“Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Correctionele rechtbank te Leuven van 30 juni 2020. Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 40 maanden wegens inbreuken op de drugswetgeving, namelijk de verkoop en het bezit van verdovende middelen (cannabis, cocaïne en MDMA (XTC)) onder de verzwarende omstandigheid de feiten te hebben gepleegd ten aanzien van minderjarigen boven de volle leeftijd van 16 jaar en de feiten te hebben gepleegd als een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Uit het strafonderzoek is gebleken dat u zich gedurende een lange periode actief bezighield met de verkoop van verdovende middelen, met name cannabis en cocaïne, en voorts in het bezit was van een onbepaalde hoeveelheid cannabis, cocaïne en MDMA (XTC) in de periode van 1 januari 2019 tot en met 26 juli 2019.

Wat de straftoemeting betreft, stelt de rechtbank vooreerst algemeen vast dat drugs een ernstige bedreiging vormen voor de gezondheid en de veiligheid binnen de samenleving, hetgeen ook geldt voor de zogenaamde softdrugs, waartoe cannabis behoort. De rechtbank oordeelt dat de feiten bijzonder ernstig zijn en niet kunnen worden getolereerd. De strafrechter stelt: “De door beklaagden gevoerde handel in drugs brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van hun afnemers ernstig in gevaar. De beklaagden dienen te beseffen dat zij door de verkoop van verdovende middelen hebben bijgedragen tot het creëren en/of in stand houden van een verslaving, hetgeen vele levens verwoest en direct en indirect mee aan de basis ligt van vele vormen van criminaliteit. De handel en het gebruik van drugs doen tevens afbreuk aan de openbare rust en de veiligheid binnen de samenleving doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. De beklaagden lieten zich louter omwille van het snel en gemakkelijk geldgewin in met het verhandelen van drugs, wat wijst op een laakbare ingesteldheid en een manifest gebrek aan normbesef.” (zie vonnis van 30 juni 2020, p. 41).

Bij het bepalen van een passende bestraffing houdt de rechtbank rekening met (i) de aard en de ernst van de feiten, (ii) de persoonlijkheid en het strafverleden van elke beklaagde, (iii) de specifieke aard van de verhandelde drugs, en (iv) de grote schaal van de gevoerde handel en met het in hoge mate georganiseerd karakter ervan.

Wat u betreft stelt de rechtbank vast dat u gedurende een lange periode verdovende middelen, zowel cannabis als cocaïne, heeft verkocht in het kader van een vereniging en er ook geen problemen mee had de verslaving van minderjarigen in stand te houden. Ondanks uw blanco strafblad is de rechtbank van oordeel

dat een strenge bestraffing zich opdringt en enkel een effectieve hoofdgevangenisstraf van 40 maanden en een geldboete van 8.000 euro van aard zijn om u het ontoelaatbare van uw handelen te doen inzien en herhaling te voorkomen (zie vonnis van 30 juni 2020, p. 44 en 57).

Uit de motivering en de strafmaat van het voormelde vonnis blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 25.03.2021 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

U geeft toe dat u een fout heeft begaan, maar dat u het nooit meer zal herhalen. U had geen familie in België en bent daardoor met verkeerde mensen het slechte pad beginnen volgen (CGVS, p. 3). U stelt dat u door uw gevangenisstraf beseft heeft dat u bezig was met slechte zaken en u besloten heeft om sindsdien een goede persoon te blijven (CGVS, p. 6). Uit het vonnis blijkt echter niet dat u een eenmalige fout heeft begaan, maar over een periode van een half jaar criminele feiten heeft gepleegd. Dienaangaande wordt nog opgemerkt dat uw bewering dat u spijt heeft van uw handelswijze hoe dan ook geen afbreuk doet aan het feit dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Betreffende uw verklaarde goede integratie in België (CGVS dd. 25.03.2021, p. 2-3) – welke u tracht te staven aan de hand van verschillende documenten, namelijk uw huurcontract, een inschrijvingsbewijs Nederlandse les, een aanwezigheidsattest Nederlandse les, een brief van het leercentrum, een attest van uw leefloon, een aanwezigheidsattest van het OCMW, een attest over uw vrijlating uit de gevangenis, een attest van de VDAB, een betaalbericht, een deelcertificaat Nederlands en een begeleidingsattest M. N. – dient opgemerkt dat deze evenmin afbreuk doet aan de vaststelling dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. Ook de stukken over uw integratie die door uw advocaat werden toegevoegd aan het verzoekschrift dat u indiende bij de RvV in het kader van uw beroepsprocedure, met name een arbeidsovereenkomst, een attest van het OCMW over een tewerkstelling, een getuigenverklaring van A. V. L., een inschrijvingsbewijs van een school, een attest van vrijwilligerswerk, een certificaat van een opleiding, een attest van het OCMW over taallessen, en attesten van Actiris en JES over uw zoektocht naar werk doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.”

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

De Raad stelt vast dat het vonnis, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, werd toegevoegd aan het administratief dossier. Uit dit vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven, correctionele zaken, van 30 juni 2020 blijkt dat verzoeker bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden en een geldboete van 8000 euro. Deze veroordeling is definitief. Verzoeker werd schuldig bevonden wegens inbreuken op de drugswetgeving, namelijk de verkoop en het bezit van verdovende middelen, met de verzwarende omstandigheid de feiten te hebben gepleegd ten aanzien van minderjarigen boven de volle leeftijd van 16 jaar en de feiten te hebben gepleegd als een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Wat de aard van het misdrijf betreft, haalt verzoeker aan dat er in het vonnis van 30 juni 2020 geen aanwijzingen te lezen zijn dat verzoeker gewelddadig te werk is gegaan, personen bedreigde of op welke wijze ook onder druk zette, dat hij drugs verkocht om zijn eigen gebruik te kunnen financieren, dat het vermogensrechtelijk voordeel beperkt was omdat hij zelf een verslaving had, dat hij nog maar een jaar in België, zeer jong en vereenzaamd was ten tijde van de feiten en bleef hangen in het milieu van een aantal Afghaanse jongeren. Met dit betoog doet verzoeker evenwel geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft begaan en daarvoor werd veroordeeld. Ook zijn opmerking, dat hij voorafgaand aan het vonnis nog een blanco strafregister had, wat in het betreffende vonnis van 30 juni 2020 overigens mee in overweging werd genomen, is geenszins van die aard om de beoordeling van de commissaris-generaal te doen ombuigen gelet op wat hierna volgt.

Vooreerst wijst de Raad er in dit kader op dat zowel het Hof van Justitie als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) al herhaaldelijk de ernst en de maatschappelijke impact van drugsmisdriven hebben benadrukt. Beide hoven wijzen op de vernietigende gevolgen van drugs op mensenlevens alsook op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit. Het Hof van Justitie heeft met name geoordeeld dat georganiseerde drugshandel, *quod in casu* – verzoeker werd veroordeeld wegens het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van cannabis en cocaïne zonder

vergunning met onder meer onder de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging – een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Drugshandel wordt gezien als een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van burgers, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan. Als gevolg van deze overwegingen besluit het Hof van Justitie derhalve dat de *“de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt”* (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis). Ook het EHRM beschouwt de drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen en stelt dat Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding van drugs (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 66). Uit het EASO-rapport van januari 2016 *“Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis”*, blijkt overigens dat ook de hoogste rechters van bepaalde lidstaten het misdrijf ‘drugshandel’ aanmerken als een ‘ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 17, lid 1, onder b), van de richtlijn 2011/95 dan wel als een gevaar voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat waar de betrokkene zich bevindt in de zin van artikel 17, lid 1, onder d), van de richtlijn 2011/95.

Wat de straftoemeting betreft, haalt verzoeker aan dat de uitgesproken straf relatief streng is, maar nog steeds ver onder de maximumstraf van 5 jaar gevangenis ligt. Dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 40 maanden en dat dit niet de maximumstraf is voor de tenlastegelegde feiten, wordt *in casu* niet betwist, doch dit doet geen afbreuk aan het oordeel in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven van 30 juni 2020 en is naar het oordeel van de Raad onvoldoende zwaarwichtig om een ander licht te werpen op de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten. Wat de straftoemeting betreft, stelt de rechtbank van eerste aanleg te Leuven overigens vooreerst algemeen vast dat drugs een ernstige bedreiging vormen voor de gezondheid en de veiligheid binnen de samenleving, hetgeen ook geldt voor de zogenaamde softdrugs, waartoe cannabis behoort. De rechtbank oordeelt dat de feiten bijzonder ernstig zijn en niet kunnen worden getolereerd. Ten aanzien van verzoeker werd bij de straftoemeting vastgesteld dat hij gedurende lange periode (lees: een half jaar en dus geen relatief beperkte periode zoals verzoeker opwerpt) verdovende middelen, zoals cannabis en cocaïne, heeft verkocht in het kader van een vereniging en er ook geen problemen mee had de verslaving van minderjarigen in stand te houden en dat ondanks zijn blanco strafregister een strenge bestraffing zich opdringt. De rechtbank was van oordeel dat enkel een effectieve hoofdgevangenisstraf en een geldboete zoals vermeld in het beschikkend gedeelte van het vonnis van aard zijn om verzoeker het ontoelaatbare van zijn handelen te doen inzien en herhaling te voorkomen.

Waar verzoeker stelt dat hij bij verstek veroordeeld werd, in tegenstelling tot alle 12 medebeklaagden, waardoor hij wellicht de kans heeft gemist om een mildere straf te krijgen, wijst de Raad erop dat dit niet meer is dan een blote bewering en dat het bovendien en bovenal aan verzoeker zelf toekomt om zijn verdediging te regelen en dat het gegeven dat hij bij verstek veroordeeld werd geheel aan zichzelf te wijten is. Verder doet het gegeven dat de onmiddellijke aanhouding niet werd bevolen ten aanzien van verzoeker, net zoals ten aanzien van 7 medebeklaagden overigens, geen afbreuk aan de opgelegde strafmaat en de ernst van het misdrijf.

Waar in de aanvullende nota van verzoeker wordt aangestipt dat de straf pas sinds 29 augustus 2023 wordt uitgevoerd, dat hij na zeven maanden in voorlopige vrijheid werd gesteld en thans onder elektronisch toezicht staat, stipt de Raad aan dat deze elementen betrekking hebben op de strafuitvoering en dat hiermee geen afbreuk wordt gedaan aan de veroordeling voor bijzondere ernstige feiten en de ernst van het misdrijf.

Wat de werkelijk geleden schade betreft, betoogt verzoeker dan weer dat het betreffende vonnis met nuance moet worden gelezen. Hij werpt op dat hij in de eerste plaats zelf gebruiker was en dus in de eerste plaats schade aan zichzelf toebrengt. Om de kosten daarvan te kunnen betalen, verkocht hij cannabis, blijkens het vonnis aan 11 personen waarvan 2 minderjarig, maar wel ouder dan 16 jaar. Verzoeker voert aan dat het onduidelijk is of hij hiervan op de hoogte was of zelfs maar kon zijn; het vonnis maakt dit niet duidelijk. Verder stelt verzoeker dat iemand die aan 11 personen drugs verkocht geen grote drugstraficant lijkt te zijn, waardoor de omvang van de gepleegde feiten relatief beperkt blijkt te zijn. Verzoeker herhaalt verder dat er slechts één getuige stelt dat hij ook betrokken was bij de verkoop van cocaïne, wat hij wellicht succesvol had kunnen weerleggen indien hij zich had laten vertegenwoordigen tijdens de behandeling van de zaak bij de correctionele rechtbank.

Met het betoog dat hij in de eerste plaats zelf gebruiker was en dus in de eerste plaats schade aan zichzelf toebracht, doet verzoeker evenwel geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft begaan en daarvoor werd veroordeeld. In het vonnis van 30 juni 2020 wordt overigens terecht als volgt aangestipt: *“De door beklaagden gevoerde handel in drugs brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van hun afnemers ernstig in gevaar. De beklaagden dienen te beseffen dat zij door de verkoop van verdovende middelen hebben bijgedragen tot het creëren en/of in stand houden van een verslaving, hetgeen vele levens verwoest en direct en indirect mee aan de basis ligt van vele vormen van criminaliteit. De handel en het gebruik van drugs doen tevens afbreuk aan de openbare rust en de veiligheid binnen de samenleving doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. De beklaagden lieten zich louter omwille van het snel en gemakkelijk geldgewin in met het verhandelen van drugs, wat wijst op een laakbare ingesteldheid en een manifest gebrek aan normbesef.”*

In zoverre verzoeker de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging tracht te minimaliseren, stelt de Raad vast dat uit het vonnis van 30 juni 2020 blijkt dat het strafonderzoek en meer bepaald het doorgedreven telefonieonderzoek, de gedane vaststellingen naar aanleiding van de niet-stelselmatige observaties en huiszoekingen, de verklaringen van de beklaagden zelf en de verklaringen van de afnemers, duidelijk het georganiseerde karakter van de samenwerking tussen de beklaagden heeft aangetoond. Dat verzoeker blijkens het vonnis veroordeeld zou zijn voor de verkoop aan 11 personen, doet geen afbreuk aan de weerhouden verzwarende omstandigheid. In zoverre hij hiermee zijn rol bij de feiten poogt te minimaliseren, slaagt hij hier niet in. De rechtbank hield namelijk uitdrukkelijk rekening met de rol van verzoeker bij de gepleegde feiten en dit weerhield de rechtbank er niet van om verzoeker wegens het verkopen van drugs, in een georganiseerd kader, onder meer aan minderjarigen, te veroordelen tot een gevangenisstraf van 40 maanden. De rechtbank oordeelde daarbij dat deze bewezen feiten bijzonder ernstig zijn en niet getolereerd kunnen worden. Inbreuken op de drugswetgeving zijn een ernstige aantasting van de openbare veiligheid en verzoeker heeft door het verkopen van drugs bijgedragen tot het creëren en/of in stand houden van verslavingen, wat levens verwoest en de oorzaak vormt, direct en indirect, van vele vormen van criminaliteit. Dat er slechts één getuige stelt dat verzoeker ook betrokken was bij de verkoop van cocaïne, doet dan weer geen afbreuk aan het feit dat die ene getuige er was en dat de strafrechter op basis van het strafonderzoek verzoeker naast de verkoop van cannabis ook veroordeelde voor de verkoop van cocaïne. De rechtbank was hierbij van oordeel dat de ten laste gelegde feiten naar genoegen van recht bewezen zijn op basis van de resultaten van het strafonderzoek en dat er geen ruimte is voor redelijke twijfel over de schuld van verzoeker. De andere weerhouden verzwarende omstandigheid, meer bepaald dat het misdrijf werd gepleegd ten aanzien van twee minderjarigen boven de volle leeftijd van 16 jaar, kan geenszins boudweg teniet worden gedaan door te stellen dat het onduidelijk is of verzoeker hiervan op de hoogte was of zelfs maar kon zijn en dat het vonnis dit niet duidelijk maakt.

In zoverre verzoekers betoog in wezen een kritiek is op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven van 30 juni 2020 waarbij hij bij verstek veroordeeld werd, stipt de Raad aan dat verzoeker niet in beroep is gegaan tegen dit vonnis, dat heden definitief is. Verzoeker geeft in de uiteenzetting van zijn tweede middel in onderhavig verzoekschrift bovendien zelf eenduidig aan dat hij tegen het voormelde vonnis verzet, noch hoger beroep aantekende. De termijnen om zulks te doen, vervat in het Wetboek van Strafvordering, zijn voorts ruimschoots overschreden. Derhalve dient te worden besloten dat het voormelde vonnis wel degelijk kracht van gewijsde heeft en dat de Raad, net als de verwerende partij, gehouden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat in voormeld vonnis. De verschoningen voor het niet in beroep gaan, zoals aangegeven in het verzoekschrift, doen op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet tijdig in beroep is gegaan. Ten overvloede, waar verzoeker in zijn tweede middel lijkt voor te houden dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden omdat hij niet door een advocaat vertegenwoordigd werd tijdens de procesvoering en hij bij gebrek aan rechtsbijstand ook geen beroep aantekende tegen het voormelde vonnis van 30 juni 2020, herhaalt de Raad dat het vonnis definitief is. Het gebrek aan rechtsbijstand en het niet indienen van hoger beroep doen hieraan op heden geen afbreuk en het stond verzoeker vrij zijn verdediging tijdens de strafprocedure op een alerte en diligente wijze te regelen en om zich, zo gewenst, te verzekeren van de bijstand van een advocaat tijdens het proces en erna.

Waar verzoeker zich nog beroept op een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat de precedentenwerking niet aanvaard wordt in het Belgische recht. Elk dossier wordt immers individueel en op basis van eigen merites beoordeeld. Bovendien toont verzoeker waar hij stelt dat *“behalve het gegeven dat verzoeker inderdaad tot een strengere straf werd veroordeeld lijkt de zaak voor het overige heel verwant aan de zaak van verzoeker in casu”* niet in concreto aan op welke wijze de in het door hem aangehaalde arrest van de Raad beschreven situatie gelijkaardig zou zijn in de situatie waarin hij zich concreet bevindt. Verzoekers betoog is aldus niet dienstig.

Ten overvloede, ondersteund door meerdere stavingstukken, wijst verzoeker erop dat hij zich na zijn vrijlating uit de gevangenis volledig herpakt heeft en er geen risico bestaat dat hij nieuwe feiten zou plegen. Zo heeft hij gebroken met zijn medebeklaagden, heeft hij drugs en alcohol volledig afgezworen, is hij intensief Nederlands beginnen leren, laat hij zich vrijwillig begeleiden door M. N., heeft hij alle trajectonderdelen van het inburgeringstraject behaald en heeft hij een tijdlang (als vrijwilliger) gewerkt. Ook in de aanvullende nota van 22 april 2024 wordt erop gewezen dat verzoeker zich herpakt heeft en daartoe worden heel wat stavingstukken gevoegd. Betoogd wordt dat verzoeker zeer hard werkt aan zijn (re-)integratie in de samenleving, geen banden meer heeft met het drugsmilieu en absoluut een tweede kans te baat wil nemen. Hoewel lovenswaardig doet geen van deze elementen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in 2020 definitief werd veroordeeld voor het plegen van een ernstig misdrijf. Geen van de voormelde, door verzoeker aangehaalde, elementen liggen heden ter beoordeling voor en staan eraan in de weg dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet. De Raad spreekt zich te dezen immers niet uit over een maatregel tot verwijdering, noch over verzoekers verblijfsstatus. Hij gaat enkel na of er in hoofde van verzoeker al dan niet met recht werd besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormeld wetsartikel. Zo verzoeker meent op basis van de voormelde gronden recht te hebben op een verblijfsstatus in België, dient hij zich voor de beoordeling van deze elementen aldus te richten tot andere, hiertoe geëigende procedures. In de mate dat verzoeker nog zou verwijzen naar het laag recidive risico, herhaalt de Raad dat de subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd zoals bedoeld artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet. Noch uit de wet, noch uit de voorbereidende werken blijkt dat de toepassing van deze bepaling vereist dat een actueel of toekomstig gevaar voor de samenleving wordt aangetoond.

Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er *in casu* ernstige redenen zijn om het door verzoeker gepleegde misdrijf te kwalificeren als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers handelingen zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.

Deze vaststelling volstaat in beginsel om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 10 juli 2018 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14°, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet. Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, geeft hij een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet.

Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum*, het is te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Het voorwerp van onderhavig beroep dient zich te beperken tot de beslissing tot intrekking van de initieel aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, *juncto* artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet. Een nieuwe beoordeling van de initiële weigering van de vluchtelingenstatus en/of de verklaarde actuele nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dus niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure. Het staat verzoeker vrij om de nieuwe stukken die hij heden bij zijn aanvullende nota voegt, ter staving van zijn vrees voor vervolging, voor te leggen in het kader van een volgend beschermingsverzoek.

2.3.5. Wat betreft verzoekers betoog dat de door de verwerende partij in de bestreden beslissing aangehaalde brief, ontvangen op 10 augustus 2020, waarin zij verzocht wordt om de mogelijkheid tot intrekking van verzoekers beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel, zich niet in het administratief dossier bevindt, merkt de Raad op dat dit wel het geval is en dat hierin wel degelijk verwezen wordt naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven van 30 juni 2020, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt.

2.3.6. Verzoeker voert in zijn eerste middel een schending aan van artikel 49/2, § 4, van de Vreemdelingenwet, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken niet 'onvervuld' elk element in zijn bezit heeft

overgemaakt dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet zou kunnen rechtvaardigen. Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister – c.q. de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken – in een brief, gedagtekend op 24 juli 2020, de commissaris-generaal gevraagd heeft om de mogelijkheid tot intrekking van verzoekers beschermingsstatus te evalueren, gelet op het voormelde vonnis van 30 juni 2020 en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. De datum die verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt – met name 10 augustus 2020 – is deze waarop het commissariaat-generaal dit schrijven heeft ontvangen en niet de datum waarop de gemachtigde dit schrijven heeft verzonden. Het enkele feit dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven dateert van 30 juni 2020, betekent niet dat de minister of zijn gemachtigde dit element niet onverwijld heeft overgemaakt aan de commissaris-generaal op 24 juli 2020. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zoverre hij aanvoert dat de minister of zijn gemachtigde niet onverwijld aan de commissaris-generaal elk element in zijn bezit heeft overgemaakt dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet zou kunnen rechtvaardigen, daargelaten de vraag of dit een termijn van orde is.

Daarentegen kan verzoeker wel worden bijgetreden waar hij opmerkt dat de beslissing door de commissaris-generaal werd genomen buiten de termijn van 60 werkdagen die voorzien is in artikel 49/2, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Evenwel kan deze aangevoerde schending van artikel 49/2, § 4, van de Vreemdelingenwet geen aanleiding geven tot een hervorming of een vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad merkt immers op dat de termijn van 60 werkdagen uit artikel 49/2, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een termijn van orde is. Om te bepalen of een termijn een vervaltijd of een termijn van orde is, moet worden gelet op de expliciete of impliciete wil van de normsteller. Deze wil kan blijken uit het doel en de formulering van de termijnstelling. Indien er geen aanduidingen zijn over de wil van de normsteller en, zoals te dezen het geval is, aan het verstrijken van de termijn geen gevolgen zijn verbonden, is de termijn te beschouwen als een termijn van orde (RvS 20 oktober 2011, nr. 215.848). Geen enkele wetbepaling of beginsel schrijft voor dat de overschrijding van de termijn tot gevolg heeft dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid, zoals omschreven in artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, zou verliezen. De overschrijding van de termijn van 60 werkdagen heeft geen rechtsgevolgen. In de memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015, waarbij *supra* vermelde bepaling werd ingevoerd, wordt overigens uitdrukkelijk benadrukt dat het commissariaat-generaal zonder beperking in de tijd, op eigen initiatief, kan overgaan tot de intrekking van eender welke status van internationale bescherming, en dit voor welk wettelijk motief dan ook (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, *Parl.St.* Kamer 2014-2015, Doc. 54 1197/001, p. 12). Daarenboven dringt zich de vaststelling op dat verzoeker geen belang kan doen gelden bij deze kritiek aangezien het overschrijden van de termijn van 60 werkdagen tot gevolg heeft dat hij langer van zijn naderhand ingetrokken internationale beschermingsstatus kon genieten.

2.3.7. Betreffende de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelke de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. X). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. X). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn indien is voldaan aan drie voorwaarden: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan door het overschrijden van de termijn van zestig werkdagen voorzien in artikel 49/2, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van de aan verzoeker op 11 juli 2018 toegekende subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

2.3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het commissariaat-generaal met het oog op verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS
--------------	--------------